

Елин Пелин
Триста умници

Триста души умници тръгнали да сечат една гора. Нарамили бравите нагоре с топорешките и вървели, вървели, уморили се и седнали да си починат. Добре, ама като седели, объркали си краката и като рекли да стават, не знаели кои крака на кого са и се скарали.

Един викал:

– Тия крака са мои!

– Не, мои са – викал друг.

– Не се карайте за чужди крака: те са мои – викал трети.

Работата дошла до бой.

В това време минал един хитрец.

– Хей, байо – извикали му умниците, – ела да ни помириш: объркахме си краката и не знаем кои на кого са.

– Добре, ама какво ще ми дадете? – рекъл хитреца.

– Какво имаме, та какво да ти дадем – отговорили умниците. – Ще ти дадем секирите си, само ни помогни да си намерим краката.

– Добре, добре – рекъл хитреца, па като взел една тояга, почнал да удря през краката с колкото си сила имал.

Умниците наскочали и се разбягали настрана, всеки със своите си крака.

– Е, байо, благодарим ти! Какво щяхме да правим, ако не бяхме си намерили краката?

Умниците дали секирите си на хитреца, той ги прибрал и си заминал.

– Ами сега – завикали се умниците, – какво ще правим без секири?

– Каквото можем, това ще правим – рекли и отишли в гората.

Най-напред спрели до едно голямо старо дърво с прогнил корен.

– Да го свалим – казал някой.

Съгласили се, вързали дървото с едно дълго въже, наловили се за него и почнали да теглят. Теглили, теглили, дървото се съборило, пригиснало ги и ги изпомачкало.

От триста души само трима останали.

– Бре, какво стана? – рекли те и побягнали далече от това място.

Като вървели и се тюхкали, единият от тримата умници съгледал един гълъб и рекъл:

– Чакай да те хвана, барем на тебе да си изкарам яда.

И се впуснал по гълъба.

Гълъбът летял, летял и кацнал на едно дърво. Умникът рекъл:

– И на небето да се качиш, пак ще те хвана. Ти с пет-шест зърна се наядаш, пък мене три самуна ми не стигат, та по-долу ли от тебе ще

остана?

И той се покатерил на дървото да лови гълъба. Като се качил на върха, гълъбът литнал, умникът литнал по него, паднал и се пребил.

Останали двама умници. Единият рекъл:

– И това място е дяволско, и оттук да бягаме.

Тръгнали. По едно време единият взел да се бие по главата и да си дума нещо.

– Какво, какво, побратиме? – попитал другият.

– А бе, не знам, като тръгнах, запуших ли кацата със саламурата, или не съм...

– Голяма работа! Да идем да видим!

Съгласили се и отишли да видят кацата. Умникът, на когото била кацата, надникнал в нея и не можал да види добре има ли нещо, или няма. Той бръкнал с ръка и изпищял с колкото глас имал. В кацата имало змия и го ухапала.

Пищял той, викал, а другарят му го утешавал и думал:

– Един червей те клъцна и ти не можеш да търпиш, ама да те клъвне квачка с дванадесет пилета, какво ще правиш?

Той го утешавал, а она викал, охкал, посинял, подул се и умрял.

И така от треста умници останал само един.

– Ех – рекъл си той, – от толкова души само аз останах, аз трябва да съм най-умният. Чакай да събера другари и да им стана войвода. – Тръгнал през гората и почнал да вика:

– И-и!...

В гората имало ловци. Умникът с викането си им прогонил лова. Те го хванали, набили го хубаво и го пуснали.

Умникът побягнал през гората и дошъл до една река. Над реката имало висок мост. Като минавал моста, той рекъл:

– Бре, толкоз ме биха, чакай да видя имам ли по гърба синьо.

Спрял се умникът насред моста, съблякъл се, взел да се мъчи да си види гърба.

Мъчил се, свивал се, извърщял се насам-нататък, докато се отплеснал от моста, паднал във водата и се удавил.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11009>]